

KIINALAINEN RAKKAUSTARINA

KAHDEN
TOISINAJATTELIJAN
ELÄMÄ SALAISEN
POLIISIN VARJOSSA

SAMI SILLANPÄÄ

WSOY

Sami Sillanpää

KIINALAINEN
RAKKAUSTARINA

KAHDEN TOISINAJATTELIJAN
ELÄMÄ SALAISIN POLIISIN VARJOSSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

*Tämän kirjan tekemistä ovat tukeneet Helsingin Sanomain Säätiö,
Werner Söderström Osakeyhtiön kirjallisuussäätiö, Suomen tietokirjailijat ry,
Suomen Kulttuurirahasto ja Taiteen edistämiskeskus.*

© SAMI SILLANPÄÄ JA WSOY

Graafinen suunnittelu MARTTI RUOKONEN

Kuvatoimitus LAURA ARVELA

Toimitus VUOKKO HOSIA

ISBN 978-951-0-39420-5

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

- Kiinan kartta 6
- Pekingin kartta 7
- Alkusanat 9
- Esinäytös: Olympiavangit 15

OSA I • VAPAAUS

- Oikealla puolen historiaa 27
- Toisin ajattelevat nuoret 40
- Kiinan salattu suru 63
- Kevätpäivä Pekingissä 84

OSA II • RAKKAUS

- Rakkauden lähde 103
- Kulje kanssani kapinaan 122
- Vapauden kaupungin vangit 146
- Valvotuksi syntynyt 175
- Lain mukaan johdettu maa 201
- Ikkuna pohjoisella puolella 233

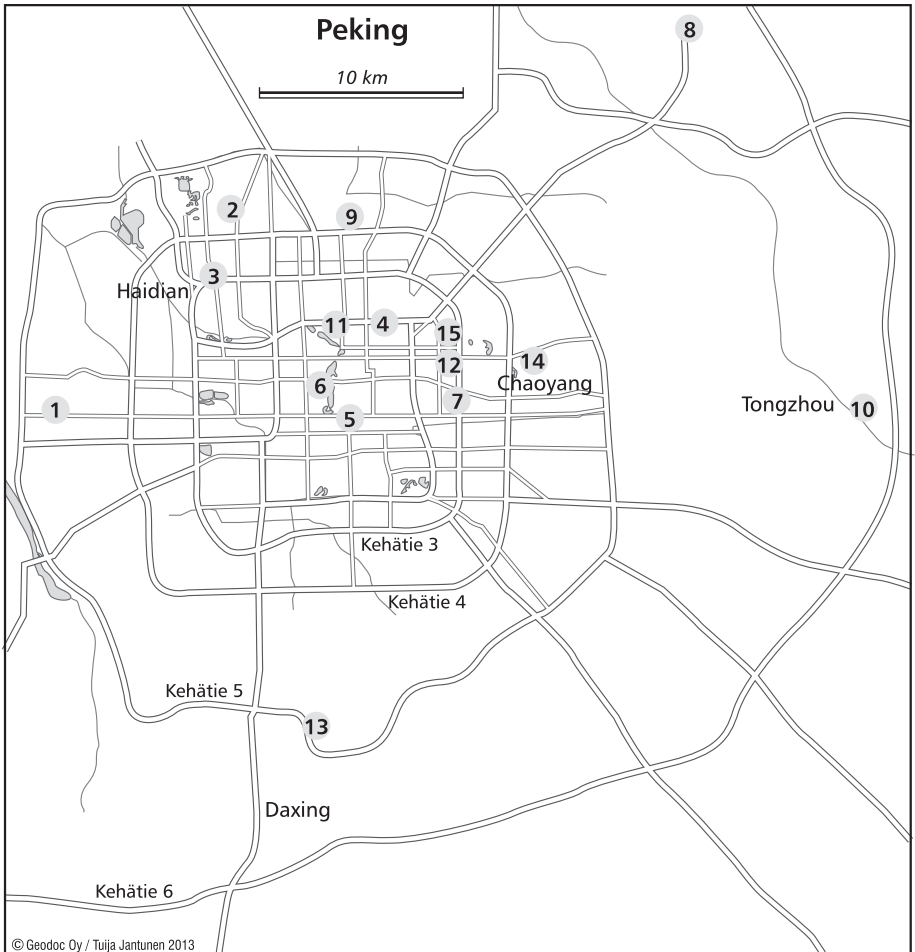
OSA III • VIHA

- Eristetty nainen 265
- Iso vankila 297
- Vain rakkaus on kapinaa 317

Epilogi 347

- Lähteistä 361
- Kiitokset 368
- Henkilöhakemisto 371

1. Kansan tuomioistuin numero 1 (Hu Jian oikeudenkäynnin paikka)
2. Tsinghua-yliopisto (Hun isän opiskelupaikka)
3. Renmin-yliopisto (Zeng Jinyanin opiskelupaikka)
4. Lama-temppeli
5. Taivaallisen rauhan aukio (Tiananmenin aukio)
6. Zhongnanhai (Kiinan ylimmän johdon asuin- ja työskentelyalue)
7. China World Trade Center (Guomao)
8. Pekingin kansainvälinen lentokenttä
9. Olympiastadion
10. Bobo Vapauden kaupunki (Hu Jian ja Zeng Jinyanin koti)
11. Ya'er Hutong (Hu Jian isovanhempien koti, alueella nimeltä Houhai)
12. Chaoyangin sairaala (Hu Qiancin syntymäpaikka)
13. Pekingin vankila
14. Shilipu (Hu Jian vanhempien koti)
15. Sanlitun (ravintola- ja baarikeskus)

*Jos ajattelet minua,
pyydä tuulta tuomaan kirjeesi.
Jos kaipaat minua,
pyydä virtaa kuljettamaan tunteesi.
Piilota salaisuutesi tuhat vuotta
vanhaan puun koloon,
taittele muistosi paperilennokeiksi,
kerään ne yksitellen.
Muurahaiset liikuttavat maata,
lyhentävät matkaa välillämme.*

ZENG JINYANIN RUNO HU JIALLE

Alkusanat

OLI KEVÄT 2004, kun ensimmäisen kerran menin tapaamaan Hu Jiaa. Olin muuttanut Pekingiin edellisenä syksynä ja aloittanut työni *Helsingin Sanomien* Kiinan-kirjeenvaihtajana.

Otin yhteyttä Hu Jiaan, koska aioin kirjoittaa artikkelin Taivaallisen rauhan aukion verilöylyn vuosipäivästä. Olin kuullut tuttavilta, että Hu oli kansalaisaktivistien parissa uusi nouseva nimi, joka uskalsi esittää poliittisiakin mielipiteitä.

Hu ei koskaan saapunut tapaamiseen.

Myöhemmin hän pahoitteli puhelimessa, ettei päässyt paikalle, koska siviiliasuiset poliisit olivat napanneet hänet kadulta ja vieneet pariksi yöksi säilöön poliisiaseman kellariin.

Hun kertomus jäi vaivaamaan minua.

Hänen kuvaamansa asiat eivät näkyneet Pekingin arkielämässä. Kiinan pääkaupunki oli moderni ja kansainvälinen. Oli pilvenpiirtäjiä, yökerhoja ja leveitä kehäteitä, joissa autot etenivät ikuisissa ruuhkissa. Se Kiinan todellisuus vaikutti vapaalta ja svengaavalta.

Jossain sen kaiken keskellä salainen poliisi sieppasi ihmisiä kadulta.

Päätin, että ymmärtääkseni Kiinaa minun on perehdyttävä salaisuuksiin, joita se piilotteli.

Myöhemmin tutustuin hyvin Hu Jiaan ja hänen kymmenen vuotta nuorempaan vaimoonsa Zeng Jinyaniin. Seurasin heidän elämäänsä tiiviisti yli vuoden ajan. Tuloksena syntyi artik-

keli *Koiran vuosi*, joka julkaistiin *Helsingin Sanomien Kuukausiliitteessä* maaliskuussa 2007.

Hu ja Zeng arvostivat sitä, että näin vaivaa kertoakseni heidän elämästään. Meistä tuli ystäviä.

Siihen aikaan he olivat kaksi nuorta kansalaisaktivistia monien muiden joukossa. Pian heistä tuli maailmankuuluja ihmisoikeuksien ja demokratian puolustajia.

Kiinan ihmisoikeusrikkeistä ja demokratia-aktivisteista kirjoitetaan länsimaissa melko paljon. Usein uutiset kertovat, että joku kommunistista puoluetta julkisesti arvostellut aktivisti on tuomittu vankilaan. Siitä voi jäädä mielikuva, että Kiinan valtiokoneisto toimisi lain puitteissa tai että toisinajattelijan suurin pelko on ylittää sallitun rajat ja joutua jonain päivänä oikeuteen.

Todellisuus on karumpi.

Kiinan turvallisuusviranomaiset käyttävät laittomia ja mieltävaltaisia keinoja. He pyrkivät tuhoamaan paitsi vastustajiensa myös näiden läheisten jokapäiväisen arkielämän. He riistävät ihmisiltä yksityisyyden, ihmissuhteet ja vapauden.

Millaista on elää toisinajattelijana? Miten voi rakastaa toista ilman yksityisyyttä? Miten kasvattaa lasta, kun leikkipuistosakin joku varjostaa?

Hulla ja Zengillä on vastassaan maailman suurin autoritaarinen koneisto. Sen vastustaminen tekee kipeää. He ovat kärsineet masennuksesta, yksinäisyydestä ja painajaisista. Sen kertominen ei vähennä heidän arvoaan, vaan auttaa ymmärtämään, mitä he ovat uhranneet ihanteidensa puolesta.

Mutta miten sitä kestää?

Hun ja Zengin suurimmat kamppailut on käyty heidän pänsä sisällä. He ovat käyttäneet buddhalaisuuden oppeja ja psykologian tekniikoita pitääkseen mielensä vapaana ja elääkseen ilman vihaa, jotta voisivat rakastaa.

Loppujen lopuksi Hu Jia ja Zeng Jinyan ovat tavallisia ihmisiä, jotka ryhtyivät tekemään epätavallisia asioita. Heilläkin oli arkensa ja sen haaveet. He kuivattivat pyykkejä parvekkeella. He katsoivat videolta *Frendit*-televisiosarjaa. He toivoivat, että Qianci-tytär söisi ruokansa. He unelmoivat, että koko perhe saisi lähteä vapaasti kävelylle puistoon.

He halusivat rakastaa ja tulla rakastetuiksi.

Se on ihmisoikeuksista perustavin.

Siksi tämän kirjan nimi on *Kiinalainen rakkaustarina*.

Kirja perustuu vuosien tiedonhankintaan. Olen hyödyntänyt haastatteluita ja muuta materiaalia, jota keräsin työskennellessäni kirjeenvaihtaja Kiinassa vuosina 2003–2008. Valtaosa tiedoista on kuitenkin hankittu nimenomaan tätä kirjaa varten vuosina 2010–2013. Kerron tiedonhankinnasta ja käytetyistä lähteistä tarkemmin kirjan lopussa luvussa *Lähteistä* sivuilla 361–367.

Kiinan kansalaiset ottavat aina riskin, kun puhuvat arkaluonteisista asioista ulkomaiselle toimittajalle. Hu ja Zeng suostuivat tämän kirjan tekoon ilman ehtoja. Heidän elämänsä on heidän kapinansa. He haluavat, että se tulee kerrotuksi ja ymmärretyksi.

Yhteydenpito Hun ja Zengin kanssa on ollut vaikeaa, koska heitä valvotaan tiukasti. Kun olemme onnistuneet tapamaan Pekingissä, salainen poliisi on tarkkaillut meitä. Olemme käyttäneet suojattua internetyhteyttä ja salaavia sähköpostiohjelmia, mutta viestejämme on silti voitu seurata. Kiinan salainen poliisi on varmasti tiennyt tästä kirjasta jo paljon ennen sen ilmestymistä.

Tiedonhankintaa on mutkistanut myös kieli. Olen opiskellut kiinaa useita vuosia mutta luotan kielitaitooni vain tavallisista asioista keskusteltaessa. Zeng Jinyanin kanssa yhteinen kielemme on yleensä englanti, jota hän osaa sujuvasti. Hu Jian kanssa

puhun kiinaa, mutta pitkissä haastatteluissa hänen kanssaan olen usein käyttänyt apunani tulkkia. Myös kirjallisten materiaalien kääntämisessä olen turvautunut ammattilaisten apuun.

Tämä kirja on tositarina. Kaikki ihmiset esiintyvät omilla nimillään. Olen suhtautunut kriittisesti myös siihen, mitä Hu ja Zeng ovat minulle kertoneet. Olen varmistanut heidän tietonsa yhdestä tai useammasta lähteestä aina, kun se on ollut mahdollista. Ennen kaikkea: tämä ei ole Hun tai Zengin kirja, vaan minun kirjani heistä. Olen yksin päättänyt kirjan sisällöistä. Myös vastuu mahdollisista virheistä tai väärintulkkinnoista on minun.

Kirjassa on monia katkelmia, jotka olen sisentänyt. Niissä Hu tai Zeng kertoo asioista omin sanoin.

Kiinankieliset nimet kirjoitetaan siinä järjestyksessä, että ensin tulee sukunimi, sitten etunimi. Hu Jian sukunimi on Hu ja hänen vaimonsa Zeng Jinyanin sukunimi Zeng. Kutsun heitä kirjassa sukunimillä. Tosielämässä vaimo Zeng kutsuu miestänsä yleensä koko nimellä Hu Jia, kun taas Hu kutsuu vaimoaan etunimellä Jinyan.

Kirjan kantavia teemoja ovat vapaus, rakkaus ja viha. Olen jakanut kertomuksen näiden mukaisesti kolmeen osaan.

Ensimmäinen osa **VAPAAUS** kertoo, miten Husta ja Zengistä tuli kapinallisia. Mikä sai heidät luopumaan turvallisesta elämästä ja taistelemaan julmaa valtiokoneistoa vastaan? Jakso etsii vastauksia Hun ja Zengin perhehistoriasta ja heidän varhaisvaiheistaan.

Toinen osa **RAKKAUS** kertoo muutamasta kiivaasta vuodesta 2004–2008, jolloin Hu ja Zeng rakastuvat, nousevat maailmankuuluiksi kansalaisaktivisteiksi ja saavat lapsen, josta tulee maailman nuorin poliittinen vanki. Miten rakastaa toista ihmistä, kun joku ulkopuolinen kuuntelee kaiken, mitä sanotaan? Kumman voi uhrata, unelman demokratiasta vai unelman omasta perheestä?

Kolmas osa on nimeltään VIHA. Se kertoo, kuinka Kiinan salainen poliisi tunkeutuu Hun ja Zengin kaikkein henkilökohtaisimpaan, heidän keskinäiseen rakkauteensa. Miten torjua mieleen tunkeva viha? Onko toisinajattelijan kohtalo aina tuhoutua?

Pekingissä huhtikuussa 2013
Sami Sillanpää

ESINÄYTÖS

Olympiavangit 2008

KUN OVELLE KOPUTETTIIN, Hu Jia sai ikävän aavistuksen.

Oli niitä joulukuun lopun iltapäiviä, jolloin pimeä tuli Pekingissä jo varhain. Hu ei ollut jaksanut edes pukeutua, hänellä oli päällään pyjama. Hän oli istunut pitkään asuntonsa työhuoneessa ja viestitellyt internetissä Skypen välityksellä Hongkongiin. Toisessa päässä oli Hun ystävä, joka työskenteli ihmisoikeusjärjestö Amnestyssa. He olivat pohtineet, miten ihmisoikeuksien puolesta voisi kampanjoida Kiinassa alkavana vuonna. Vuosi 2008 olisi suuri hetki Kiinan historiassa. Pääkaupunki Peking isännöisi kesäolympialaisia ja olisi koko maailman huomion kohteena.

Sitten internetyhteys oli katkennut. Hu ei kummastellut. Hän oli tottunut siihen, että välillä hänen asunnossaan puhelimetkin yllättäen mykistyivät.

Kop, kop.

»Kuka?»

»Tullaan tarkistamaan vesimittaria.»

Hu haki työpöydältään pienen nauhurin, painoi nauhoituksen päälle ja sujautti laitteen pyjamansa taskuun.

Sitten hän avasi oven.

Miehet kävivät heti kiinni. Hun pään yli vedettiin musta huppu. Ennen kuin hän ehti sanoa mitään, hänet kiskaistiin rappukäytävään. Hu ei nähnyt mitään, mutta hän kuuli useiden miesten ääniä. Miehet raahasivat hänet kainaloista kiinni pitäen

neljännestä kerroksesta alas rappukäytävän portaikkoa suoraan talon edessä odottavaan autoon. Hu kiljahti, kun käsiraudat kiristettiin ranteisiin. Miehet solvasivat häntä voitonriemua äänessään. Maanpetturi! Sinä ulkomaiden koira!

Musta auto kiihdytti pimenevän Pekingin kaduille.

Kotona makuuhuoneen sängyn laidalla istui Hun vaimo Zeng Jinyan, pieni siro nainen. Hän ei ollut huomannut mitään. Zeng oli keskittynyt imettämään vauvaa. Maitoa tuli huonosti. Vauva itki.

Zeng havahtui siihen, että suuri musta hahmo seisoi hänen takanaan. Sitten hän tajusi, että niitä oli enemmän.

Zeng ryntäsi olohuoneeseen. Asunto oli täynnä ihmisiä, miehiä ja naisia. Joillakuilla heistä oli tummansininen virkapuku, mutta monet olivat tavallisissa vaatteissa. He vetelivät auki laatikoita ja tonkivat kaappeja. Taskulamppujen valokeilat vilisivät pitkin asuntoa. Zeng näki ilmeettömiä miehiä, jotka kantoivat hänen ja Hu Jian tavaroita ulos asunnosta: kannettavat tietokoneet, tulostin, kännykkä, cd-levyjä, muistitikkuja, papereita. Joku otti valokuvia. Zeng huusi Hu Jiaa. Hänelle kerrottiin, ettei aviomies enää ole asunnossa.

Zeng tajusi heti, että tämä oli hetki, jolloin hänen elämänsä muuttui. Hän oli kaksikymmentäneljävuotias. Kun hän noin kuukautta aiemmin oli synnyttänyt tyttärensä Qiancin, hän oli toivonut elämän viimein rauhoittuvan. Hänellä olisi perhe, ja he pitäisivät toisistaan huolta. Mutta hän oli pelännyt. Nyt pelko oli käynyt toteen. Mustat hahmot tarttuivat häneen. Vauva itki entistä kovempaa.

Poliisin rynnäkkö Hun ja Zengin kotiin tapahtui joulukuun 27. päivänä vuonna 2007. Se aiheutti Zengille trauman. Vielä vuosia myöhemmin hän näki painajaisia ja tunsu sen kauhun, kun hän oli tajunnut jonkun vieraan olevan asunnossa. Zeng pakotti itsensä unohtamaan. Mutta muistikuvat eivät jättäneet rauhaan. Hän kirjoitti niistä runon.

Kun sinä lähdit,
koti ei enää ollut koti.
Kuvat otettiin seinältä,
jokainen laatikko ja kori käännettiin,
hajonneita tavaroita joka puolella.
Kotietsintä,
ne kirjoittivat sen tavaroihin.

Siviiliasuinen luki asiakirjan,
kädet tärisivät,
salamavalot välähtelivät,
kamerat ulotettiin
jokaiseen sopukkaan.

Isot tylyt vieraat miehet,
sievät kireät naiset,
salaiset poliisit,
savuinen ilma, mädän haju, kosteus, kylmä,
solvauksista ei tullut loppua.

Ne nostivat minut kuin kananpojan,
tarttuivat tiukasti käsiini.
Kuulin vauvan huutavan nälkäisenä
heikommin ja heikommin.

Kun odotettu vuosi 2008 alkoi, Kiinan johtajilla oli syytä ylpeyteen. Kiina oli noussut uudeksi maailmanmahdiksi. Sen 1,3 miljardia kansalaista elivät dynaamisessa ja vaurastuvassa yhteiskunnassa, joka oli mullistettu kolmessakymmenessä vuodessa, kun talousuudistukset oli aloitettu 1978.

Pekingin liikekeskustassa kohosi nyt kiiltäviä lasi- ja terästornejia, joissa kansainväliset suuryritykset pyörittivät liiketointiaan. Yksityisautot ruuhkauttivat leveät kehätiet, jotka kier-

sivät lähes kahdenkymmenen miljoonan asukkaan metropolia. Ravintolat pullistelivat ihmisiä. Metrossa ihmiset räpläsivät kännyköitään ja konsolipelejä. Kaupungin vanhoja kortteleita purettiin päivittäin ja uusia kohosi tilalle hetkessä. Resuiset maalta tulleet työmiehet ja hienostelevat jutit kulkiivat samoilla kaduilla, mutta eri todellisuuksissa.

Mullistuksista huolimatta valta ei ollut vaihtunut. Yli puoli vuosisataa hallinnut kommunistinen puolue oli vallassa tiukasti ja yksin. Entiset viholliset, ulkomaiset kapitalistit, olivat nyt kommunistien parhaita ystäviä. Nokia alihankkijoinen pyöritti Pekingin laidalla maailman suurinta matkapuhelintehdasta. Nokia oli Pekingin suurin veronmaksaja, ja yhtiön hallituksen puheenjohtaja Jorma Ollila kaupungin kunniakansalainen.

Raha liikkui, ja suuri osa kansalaisista kiitteli puoluetta elintason noususta. Kiinassa kuitenkin myös kuohui. Joka päivä jossain päin laajaa maata oli mielenosoituksia tai kahakoita, kun kansalaiset ottivat yhteen viranomaisten kanssa. Usein syynä oli se, että ihmisiä häädettiin pakolla kodeistaan ja pelloiltaan uusien tehtaiden ja laajenevien kaupunkien tieltä. Myös saastuneet joet ja myrkkyyjä päästävät tehtaat synnyttivät protesteja. Kansalaiset valittivat viranomaisten korruptiota ja mielivallasta.

Älymystö oli herännyt. Se arvosteli yksinvallan epäkohtia: puolue kontrolloi mediaa, sensuroi internetiä, määräili oikeuslaitosta ja rajoitti Kiinan perustuslaissa luvattuja oikeuksia, kuten ilmaisuvapautta ja oikeutta arvostella hallitusta. Pienehkö mutta uskalias joukko lakimiehiä, journalisteja, tutkijoita ja aktivisteja piti näistä asioista meteliä.

Ärhäköin oli Hu Jia. Hu oli kokopäivätoiminen demokratiaaktivisti. Hu ei ollut hankkinut työpaikkaa, jotta voisi keskittyä täysillä Kiinan ihmisoikeusrikkeiden julkituomiseen. Hän oli freelancekapinallinen, työtön suurisuus. Loppuvuodesta 2007

Hu oli internetartikkelissa syyttänyt Kiinan hallituksen rikko-
neen muulle maailmalle annetun lupauksen. Kiina oli luvan-
nut, että se parantaisi maan ihmisoikeustilannetta, jos se sai-
si olympialaiset.

Hu oli vasta kolmekymmentäneljävuotias, mutta hän oli ehti-
nyt jo paljon. Hän oli toiminut ensimmäisten joukossa ympä-
ristönsuojeluliikkeessä ja kampanjoinut aidsin uhrien puolesta.
Lyhyehkö, silmälasipäinen mies näytti enemmän tietokone-
nörtiltä kuin vallankumoukselliselta. Hän oli buddhalaisuu-
teen uskova kasvissyöjä, joka kantoi ravintolaan omat syömä-
puikkonsa, koska kertakäyttöpuikot tuhlasivat metsää.

Hun tiukka katse ja sotkuiset hiukset olivat tuttuja kansain-
välisen median julkaisemista valokuvista. Hän ei osannut mui-
ta kieliä kuin kiinaa, mutta hän oli sanavalmis ja kärkeä. Kun
ulkomainen toimittaja tarvitsi tiukkaa kommenttia tai esimerk-
kiä siitä, että Kiinassakin jotkut uskaltavat vastustaa systeemiä,
soitettiin Hulle. Hän kommentoi aina mielellään.

Olympiavuoden lähestyessä Huta haastateltiin monta ker-
taa päivässä. Välillä vaikutti siltä, että hänestä kerrottiin kan-
sainvälisessä mediassa enemmän kuin Kiinan ylimmästä joh-
tajasta. Puoluejohtaja ja presidentti Hu Jintao ei nimestään
huolimatta ollut sukua.

Kun Hu Jia vietiin kotoaan pyjama päällä, kyseessä oli viralli-
sesti pidätys. Pari kuukautta myöhemmin Zeng-vaimo sai pos-
tissa kirjeen syyttäjältä. Sen mukaan Pekingin syyttäjänvirasto
syytti Huta »yllytyksestä valtiovallan ja sosialistisen järjestel-
män kumoamiseen». Sellainen pykälä on Kiinan rikoslaissa.
Syytteen perusteena oli viisi Hun kirjoitusta. Ne oli julkaistu
ulkomaisilla nettisivuilla, joille ei Kiinasta sensuurin vuoksi
pääsyt.

Zeng oli vihainen. Hän oli usein varoittanut aviomiestään
tämän ilmaisutyylistä. Hulla oli tapana syyttää ongelmista suo-

raan järjestelmää ja jopa arvostella poliittisia johtajia nimeltä mainiten. Se tyyli kerjasi ongelmia. Zengin mielestä asiat olisi voinut sanoa taitavammin, niin, että viesti kyllä menisi perille lukijoille, mutta kukaan vaikutusvaltainen päättäjä ei tuntisi tarvetta kostaa. Mutta Hu ei ollut kuunnellut vaimoaan. Avio- pari oli riidellyt asiasta.

Zeng tajusi heti tilanteen vaarallisuuden. Joku Kiinan hallinnossa, ehkä hyvinkin korkeassa asemassa, halusi vaihtaa Hun olympialaisten edellä. Aviomies oli vaarassa joutua vuosiksi vankilaan. Hänet voitaisiin lähettää samaan selliin murhamiesten ja raiskaajien kanssa. Mutta Hu Jia oli vain esittänyt mielipiteitään. Voisiko oikeusistuin tuomita hänet sillä perusteella? Oliko Kiina vielä vuonna 2008 sellainen maa?

Oikeudenkäynnin aamuna Pekingin vetoomustuomioistuimen numero 1:n ulkopuolella parveili ulkomaisia toimittajia. He odottelivat vehreiden pajujen reunustaman Shijingshan-kadun varrella Länsi-Pekingissä. Hun oikeudenkäyntiä raportoivat CNN, *Helsingin Sanomat*, *The Guardian*, *Al-Jazeera*, BBC, Kyodo, *El Mundo* ja monet muut maailman viestimet. Yhdysvaltain ulkoministeriö, Euroopan unioni ja kansainväliset ihmisoikeusjärjestöt esittivät siitä paheksuntansa.

Sinä keväänä Hu Jia oli maailman puhutuin poliittinen toisinajattelija.

Mediaa ei päästetty oikeussaliin, ei myöskään Zeng-vaimoa. Oikeudenkäynnissä tuomari keskeytti toistuvasti Hun asianajajan puolustuspuheenvuoron. Asianajaja esitti kuitenkin vahvan argumentin: Kiinan perustuslain mukaan kansalaisilla oli ilmaisuvapaus ja oikeus arvostella hallitusta. Hu ei siis ollut tehnyt rikosta.

Oikeus jäi miettimään tuomiota. Se ilmoitti antavansa päätöksen seuraavassa kuussa.

Oikeudenkäynnin jälkeen Hu sai lyhyesti tavata perheensä oikeustalon takahuoneessa. Sinne tulivat vaimo Zeng ja puoli-

vuotias tytär Qianci. Huoneen keskellä kulki lasiseinä. Toisella puolen oli vapaus, toisella vankeus. Qianci-tytär työnsi sormensa lasissa olevasta reiästä, ja toisella puolella siihen tarttui isä. Hu piti pitkään kiinni pienestä sormesta. Hän ei tiennyt, koska voisi nähdä tyttärensä seuraavan kerran.

»Hymyile! Hymyile!« Hu yllytti tyttärtään. Vaimon kanssa ei voinut paljon puhua. Vieressä kuuntelivat oikeuden virkailijat ja poliisit muistiinpanovälineiden kanssa. Hu ja Zeng kuiskasivat vain olennaisimman.

»Rakastan sinua.»

Sitten Hu vietiin pois.

Zeng Jinyan ja Qianci-vauva eivät olleet syyllistyneet mihinkään. Silti heitä rangaistiin.

Kun kamerat kääntyivät ja toimittajat lähtivät pois, Zeng palasi itäiseen Pekingiin nykyaikaiselle asuinalueelle. Ulkonaisesti alue olisi voinut olla vaikka suomalainen lähiö: siistejä tiilikerrostaloja, hoidettuja viheriöitä ja parkkipaikkoja, joiden uudet autot kertoivat asukkaiden elintasosta. Kiinalaiseen tyyliin alueella oli mahtipontinen nimi Vapauden kaupunki.

Zeng käveli vauva sylissään laitimmaiseen taloon. Hän nousi portaat neljänteen kerrokseen, avasi oven ja astui sisään neljän huoneen ja keittiön asuntoon. Huoneiston kalusteina oli sohva, ruokapöytä ja kirjahyllyjä, joita oli ostettu Ikeasta.

Se oli hänen, Hun ja Qianci-vauvan yhteinen koti. Nyt yksi oli poissa. Zeng ei tiennyt, milloin mies palaisi vai palaisiko koskaan. Sinä iltana itkivät sekä vauva että äiti.

Sen jälkeen he eivät enää päässeet pois kodistaan.

Kerrostalon alaovelle asettui vahtiin karskeja, tavallisiin vaatteisiin pukeutuneita miehiä. He päivystivät ovella päivin ja öin. Miehet maleksivat pihamaalla tai istuskelivat mukana tuomissaan puutarhatuoleissa. He syljeskelivät, tupakoivat ja puhuivat välillä kännyköihinsä.

Jos Zeng yritti ulos, miehet käännöttivät hänet takaisin. Jos joku pyrki vierailemaan asunnossa, miehet estivät sisäänkäynnin.

Kodista tuli vankila.

Qianci-vauvasta tuli maailman nuorin poliittinen vanki.

Vauva ei vielä tiennyt sukunsa kohtalosta. Niin kauan kuin kommunistit olivat hallinneet Kiinaa, suvun jäseniä sekä isän että äidin puolelta oli poliittisesti vainottu. Isoisän isoisä oli teloitettu luokkaviihollisena vuonna 1953. Isovanhemmat oli puheidensa vuoksi leimattu oikeistolaisiksi ja lähetetty kahdeksikymmeneksikahdeksi vuodeksi pakkotyöhön, joka päättyi vuonna 1978. Ja ne tylyt miehet, jotka nyt vartioivat kotioven ulkopuolella, olivat ahdistelleet Qianci-vauvan isää ja äitiä jo vuosia 2000-luvulla.

Kotia kyttäävät miehet olivat salaisen poliisin agenteja. He pahoinpitelivät, sieppasivat, pelottelivat ja salakuuntelivat. Monet salaisen poliisin toimista olivat laittomia, mutta niitä rahoitettiin verovaroin, joita talousmenestys ja ulkomaisten yritysten investoinnit olivat kerryttäneet Kiinan hallitukselle.

Zeng tiesi, että hän ja Qianci-vauva eivät pääsisi miehistä eroon.

Myös Zeng oli järjestelmän silmissä poliittisesti epäilyttävä. Hän oli tehnyt kansalaisjärjestötyötä ja pelastanut monia aids-orpoja järjestämällä näille taloudellista tukea. Hän oli herättänyt huomiota kirjoittamalla kriittistä blogia, jossa hän paljasti koko maailmalle salaisen poliisin harjoittamia törkeyksiä. Hänen kuvansa oli ollut amerikkalaisessa *Time*-lehdessä. Zeng oli siro ja sievä nainen. Mustat hiukset oli leikattu lyhyiksi ja otsassa oli kauneuspilkun tapainen luomi. Kansainvälisessä mediassa häntä kutsuttiin ihmisoikeusaktivistiksi ja liikennaiseksi, mutta Zeng ei oikein tunnistanut itseään luonnehdinnoista.

Viikot kuluivat, Hu Jian tuomion päivä läheni.

» VAIN RAKKAUS ON KAPINAA.»

HE TAISTELIVAT
MUIDEN IHMISOIKEUKSIEN
PUOLESTA
MUTTA MENETTIVÄT
OMANSA.

www.wsoy.fi | 32 | ISBN 978-951-0-39420-5

9 789510 394205